

staltninger. Naar der er Tale om fælles Foranstaltninger, om Gjenstande, som udføres for Fællesstatens Regning, da maa det naturligtvis i en væsentlig Grad beroe paa den lovgivende Magt for Fællesstaten at give saadanne Begunstigelser, men derimod troer jeg, at vi ikke bør komme ind paa den Vej, at vi for en enkelt Landsdeels særlige Anliggender søge Begunstigelse hos Fællesrepræsentationen. Vi skulle selv give den af vor egenomme, og derved vise, hvorledes vi vente, at alle Sager af den Art skulle blive behandlede. Vi maae desuden vel lægge Mærke til, at vore Forhold her i Landet ere af den Natur, at Kongeriget Danmark, som det for Næblikket synes, staaer i et venstabeligere Forhold til den tilkommende Udvikling, end andre Landsdele, men nu har det vist sig til alle Tider, at netop de Uvenstabelige meget ofte begunstiges, for at vinde dem, og at man suger netop paa de Venstabelige, thi dem har man alligevel. Vi gjøre altsaa bedre i, ikke at komme ind paa et System af denne Natur. Erkjende vi det Nyttige og Nødvendige i at faae en Jernbane til Helsingør, og den hele Begunstigelse, som fordres af Kongerigets særlige Kasse, er den, at betale en vis Deel af den Toldafgift, hvorom der ved et saadant Anlæg kan blive Tale, og, jeg vil tilføie, som i det Hele ikke burde fordres af denne Slags Gjenstande — et Spørgsmaal forøvrigt, som vi tidligere have behandlet her, — saa lad os komme til den Beslutning at give en saadan Understøttelse, men lad os ikke give Haab om, at Begunstigelsen kan tilveiebringes ad anden Vej, eller at den bør indrømmes ad anden Vej. Lader os strax ved Begyndelsen komme derhertil, at de særlige Anliggender røgtes som særlige, og de fælles Anliggender røgtes som fælles.

Indenrigsministeren: Skøndt jeg for en stor Deel kan indrømme, hvad den sidste ærede Taler sagde, saa maa jeg dog bemærke, at det forekommer mig, at der ikke bør være en saadan Kløft, om jeg saa maa sige, mellem den særlige og den fælles Repræsentation, at ikke navnlig Mænd, udgaaede af den særlige, der have Sæde i den fælles, der kunne bringe Andragender frem, vel at mærke for hele Monar-

chiet, som nærmest og først kunde være foransledigede fra den særlige Landsdeels Side. Det kunde jo f. Ex. vel tænkes, at der kunde gives almindelige Regler om Toldbegunstigelser for Jernbaneanlæg for hele Monarchiet, og hvis det fandtes tilraadeligt, forekommer det mig, at sige Foranstaltninger, der omfattede hele Monarchiet, meget godt kunne være motiverede ved Interessesen for den enkelte Landsdeel og foranslediget frembragt fra den Side. Naar derimod Andragendet vedbliver at være specielt for den særlige Landsdeel, saa indrømmer jeg, at det er meget rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at saa skal Landsdelen ogsaa selv skaffe Udvei til Begunstigelsen.

Tscherning: Det er en aldeles anden Sag, om vi skulde komme til at forandre vort Toldsystem saaledes, at vi for alle Landsdeles Vedkommende f. Ex. fik en Lettelse i Tolden med Hensyn til visse Gjenstande; men det rammer slet ikke det Spørgsmaal, som her foreligger. Det er forresten ganske vist, at det vilde være særdeles ønskeligt, om Danmark som et Handelsland lidt efter lidt kunde nærme sig til saa frie Toldforanstaltninger og Toldopkrævninger som muligt, og at især intet større Anlæg, hvor til der udfordres Gjenstande, som til en væsentlig Grad maae betragtes som Raastoffer, skulde vedblive at betale store Afgifter, fordi disse Raastoffer ere saconnerede i Skiftelser, som vi dog aldrig kunne skaffe. Men det, jeg henledede Opmærksomheden paa, var, saaledes som Spørgsmaalet blev fremstillet, det Feilagtige i, at tænke sig en Toldbegunstigelse i dette specielle Tilfælde, og paa den anden Side at forudsætte, at vi ikke kunne indrømme en saadan Begunstigelse. Vi kunne indrømme en saadan, ved at paatage os for Kongerigets Vedkommende at betale den derved opstaaede Toldforskjel til Fællesmonarchiets Kasse. Jeg troer ikke, vi bør ønske, at der af Fællesrepræsentationen be- gjæres nogen særlig Bevilling for et særligt Forretagende; men vi bør derimod gaae løs paa at faae vore Toldsatser i det Hele forandrede paa den hensigtsmæssigste Maade for vor indre Udvikling. Det maae vi ønske, og dertil maa Enhver for sit Vedkommende bidrage.